

flere Mænd i Spidsen, som ikke alene kunne øve en saadan Indflydelse paa det, at det bliver ledet med Forstand, men ogsaa øve en saadan Indflydelse, at det kan afgive Vejledning, virkelig Vejledning, for Ordningen af disse for os saa fremmede Forhold. Det kan naturligvis ikke skjules, at naar vi staa vaklende og ubestemte og usikre i dette Spørgsmaal, er det, fordi det er saa vanskeligt for os at skaffe os virkelig Kendskab til det. I gamle Dage, da man med Tillid kunde bygge alt paa de enkelte Mænd, der stod i Spidsen, og som paa en nøjsom, beskedent, fordringsløs Maade ordnede disse Forhold, da var det hele saa betryggende. Da stod Statskassen sig godt, og vi, der skulde være med til at afgøre Spørgsmaalene her paa Rigsdagen, havde Tillid til dem, der stod Sagen nærmest. Det var gunstige Forhold, og disse Forhold gav gode Resultater. Men efterhaanden som der er blevet flere om at regere, ere Vanskelighederne stegne, og jeg mener, det er min personlige Mening, at en af de vigtigste Opgaver er saa stærkt, som det er muligt, at begrænse Antallet af dem, der regere i disse Forhold. Det er maaske bagefter at sige det; men jeg tror ikke, at disse Bestræbelser med at adskille Handelen, Administrationen og Missionen i det hele have vist sig gavnlige. Jeg mener langt snarere, at der er Grund til at vende tilbage til, at Styrelsen af det hele kan blive saa enkel som muligt, kan komme til at bestaa af saa faa Personer som overhovedet muligt. Hvorvidt man kan naa til Erkendelse heraf gennem det Skridt, den høje Regering har foreslaaet os at foretage ved at behandle og vedtage det foreliggende Lovforslag, skal jeg ikke kunne udtale mig om med fuld Sikkerhed; i den Henseende falder min Mening sammen med forskellige andre Taleres, at det maa være Genstand for omhyggelig Overvejelse.

Hvad nu Spørgsmaalet om Personen angaar, mener jeg, at er der noget, der maa være Regeringens Sag og Regeringens Ansvar, er det netop dette, og det skal jeg derfor ikke blande mig i eller udtale mig om. Men jeg mener, at der er Grund til, at man gaar frem paa den forsigtigste Maade, og jeg mener, der er alvorlig Grund til Undersøgelser, der kunne føre til det Resultat, jeg her har taget mig den Frihed at angive. Jeg maa gentage, at jeg har næret Tvivl ved Gennemførelsen af de Love, vi have vedtaget, paa Grund af deres Vidtløftighed og store Omfang. Da jeg i sin Tid hørte det store Foredrag, som det

ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) holdt ved Enden af en af de korte Bænke derhenne, hvor han demonstrerede med Sager, der vare hentede oppe fra Grønland, saa det jo meget bestikkende ud, men jeg fik alligevel den Gang den Opfattelse, at det var en Art doktrinær Opfattelse, som ikke gik i den Retning, at der kunde bringes Klarhed i Opfattelsen af, hvad der var det rigtige paa disse Omraader.

Naar jeg ser paa Administrationen, er der et enkelt Tilfælde, jeg ikke kan lade være at komme tilbage til; jeg har rejst det Spørgsmaal tidligere, og det forekommer mig at være betegnende. Det er det Tilfælde, at Handelen sælger Grønlanderne sivolde Gryn. Man kan le ad det, maaske, og finde, at det er et lille Spørgsmaal at nævne. Men naar man nu har set Sundhedsautoriteterne her i København konstatere disse Gryns Skadelighed som Næringsmiddel, og vi have set Eksempler derpaa nede paa Fejø, hvor de fremkaldte Sygdomme hos Smaafolks Børn, der spiste af dem, saa forekommer det mig, at naar en saadan Ting blot kan ske, at man kan handle paa en saadan Maade, saa lider Administrationen paa dette Felt af Mangler i Udøvelsen af sin Forretning, der ikke afgive noget godt Vidnesbyrd. Det er kun et lille Spørgsmaal; men kan den Slags Ting ske paa et enkelt Omraade, saa have vi ingen Tryghed i det hele taget. Og her vil jeg sige, at den Art Klager, der nu for Tiden føres, kendte vi ikke i gamle Dage. Jeg har dog nogen Erindring om grønlandske Forhold, og det er navnlig Erindring om den Tillidsfuldhed, hvormed man da stillede sig overfor disse Spørgsmaal. Men som sagt, jeg ender, som jeg begyndte: denne Sag maa prøves, den maa overvejes, og saa faa vi se, hvilke Resultater der kan fremkomme.

Konseilspræsidenten (Berntsen): Da den kgl. Kommissarius, hvorom der her er Tale, kommer til at sortere under to Ministre, Indenrigsministeren og Kultusministeren, er det naturligt, at disse to Ministre komme til at føre Ordet i denne Sag, men da jeg paa mine Kollegers Vegne har fremsat Lovforslaget, finder jeg mig foranlediget til at sige et Par Ord, efterat vi nu have hørt Ordførerne for de forskellige Partier udtale sig. Naar man læser den Literatur, der udkommer for Tiden om grønlandske Forhold, baade i Tidsskrifter og Blade, og har haft Lejlighed til — som jeg — at deltage i adskillige Møder mellem Mænd, der have opholdt sig